

David Finkel

Förräderiet mot kurderna

Introduktion

Slutstriden om IS sista större fäste i staden Baghouz i östra Syrien går mot sitt slut. Att det totala sammanbrottet närmar sig, visas av att vi i media översvämmas med rapporter om tillfångatagna IS-krigare och om många flyktingar – både IS-folk och deras offer (bl a sexslavar) och barn – som tagit sig ur krigsområdet och nu hamnat i läger som kontrolleras av den kurdisk-arabiska SDF-alliansen.

Bland de som gripits kan nämnas IS-terroristen, Michael Skråmo som länge höll hög profil via Internet, där han framrädde och uppmanade IS-sympatisörer till att åka till Mellanöstern för att strida för IS-saken eller utföra terrorattentat där de befann sig, bl a i Sverige.

Michael Skråmo

Den "Islamiska Staten" håller således på att bli krossad som en väpnad kraft i Syrien och Irak. Detta är dock inte liktydigt med att även dess ideologi, som utgör en typ av extrem salafism, baserad på en fundamentalistisk "wahhabistisk" version av sunniislam, är död. Den kommer att fortsätta att verka och vinna anhängare. Men dess glansdagar är slut och därför kommer det att dröja innan en liknande rörelse åter kan få massanslutning i Syrien och Irak.

Men nu blir ett annat problem akut, nämligen kurdernas situation i Syrien. Det är nämligen de kurdiska styrkorna, som under ledning Demokratiska unionspartiet (PYD) och dess väpnade gren Folkets försvarsheter (YPG), varit huvudkraften i kampen mot IS. Och kurderna har under kampen, i allians med arabiska grupper, upprättat självstyre i norra Syrien, något som Erdogans Turkiet inte vill veta av. Ankara har också länge hotat med att sätta stopp för detta genom att invadera de självstyrande områdena, men hindrats av att USA har haft trupper där. Men nu då IS snart är besegrat säger Trump att USA ska lämna området, dvs lämna kurderna i sticket. Den följande artikeln ur amerikanska tidningen *Solidarity* mars-april 2019 handlar om detta och de konsekvenser som dt kan få.

Martin F

Militaristiska hökar och liberala kommentatorer är på hugget (bildligt, förstås) efter Donald Trumps deklaration om ”seger” och tillkännagivande att USA ska dra tillbaka sina trupper från Syrien. Men vad innebär detta för den strida strömmen av katastrofer i Mellanöstern?

Det är förvisso sant att några tusen amerikanska soldater inte kan åstadkomma en lösning på inbördeskriget i Syrien och förstörelsen av detta land, och att USA-imperialismen heller inte har någon rätt att intervensera där eller någon annans stans.

Det innebär dock inte att Trumps plan på att dra tillbaka trupperna har någon progressiv innebörd, eller något som helst att skaffa med fred. Det är ett drag på det regionala schackbrädet – och för imperialismen är allierade lika med bönder i ett schackparti.

Kurdiska styrkor i Syrien har varit de mest effektiva i kampen mot den brutala ”Islamiska staten”. De räddade den yazidiska folkgruppen från att utsättas för folkmord av Isis i Sinjarberget, befriade hundratals yazidiska kvinnor från sexuellt slaveri och försvarade staden Kobane mot Isis´ belägring. Trumps tillkännagivande kan vara en gest mot Turkiets president-diktator Recep Tayyip Erdogan och är ett cyniskt förräderi mot de kurdiska kämparna.

Erdogans främsta mål är att krossa kurdernas nationella strävanden, liksom all demokratisk opposition mot hans välde. De amerikanska truppernas närvaro i nordöstra Syrien har avhållit Turkiet från att inleda en blodig attack mot kurderna där.

Ett imperiums kniv i ryggen på kurderna och deras önskan om autonomi och självständighet är ett återkommande tema. Samtidigt driver Saudiarabiens av USA omhuldade kungahus Jemen mot en hungersnöd som leder till folkmord. Israels och USA:s hot mot Iran leder till att Teheran bygger upp sin egen assymetriska form av avskräckning – att förse Hezbollah med sofistikerade robotsystem vid gränsen mellan Libanon och Israel.

Vad det gäller att förstå är att imperialismen skapar problem som den inte kan lösa. Detta har framgått med katastrofal tydlighet alltsedan USA:s invasion av Irak 2003.

Det är brottsligt att demokraterna, inklusive så kallade liberaler, försöker övertrumfa Donald Trump med en mer militaristisk hållning. Men det är ett stort misstag av rättänkande personer i fredsrörelsen att säga att de stöder eller ens applåderar Trumps tillkännagivande om tillbakadragande. Det handlar inte om huruvida det ena eller andra taktiska draget – eller verbala utspelet – av denna imperialistiska administration är bra eller dåligt i förhållande till dess allmänna militärt-politiska planer.

Trump uppger nu att han vill förflytta amerikanska trupper från Syrien till Irak, ”för att hålla ett öga på Iran”. Det framgår inte exakt vad nu det kan betyda, men det är onekligen en del av USA:s växande och hotfulla planer gentemot Iran, något som bara kan förvärra situationen. De styrande i Irak har också reagerat ilsket på risken för att dras in i Washingtons anti-iranska korståg, för att inte tala om att behöva bli behandlade som dörrmatta åt Donald Trump.

I regionens förfärande bana in i religiösa krig, inbördeskrig och massförstörelse utgör den kurdiska frihetsrörelsen, framför allt i Syrien, den enda återstående kraft som både står för demokratiska mål och någon form av militär förmåga. Trots sina begränsningar och motsättningar är det den rörelse som förtjänar solidaritet av den internationella vänstern och anti-krigsrörelsen.

USA har orsakat mycket av de katastrofer som drabbat folken från Afghanistan till Palestina. Den politiska uppståndelsen över huruvida ett plötsligt tillkännagivande av att trupper ska dras tillbaka från ett hörn av Syrien ingår, eller inte gör det, ”i våra grundläggande strategiska intressen” snuddar inte ens vid vad det handlar om, eftersom det är just de ”intressena” som utgör det verkliga problemet.

Översättning: Björn Erik Rosin

Original: [Betraying the Kurds](#)